

han har givet sit Samtykke til Lovforslagets Forelæggelse — ikke kan tiltræde. Det maa vistnok endvidere have været de andre ærede Herrer ligesaa paafaldende, som det var mig, at høre, at den ærede Finansminister, da man her talte om, hvorvidt det fra et finansielt Standpunkt, fra det Standpunkt, som Finansministeren er kaldet til under sit Ansvar at varetage, vilde være forsvarligt under de nuværende Conjuncturer at skride til en saa betydelig Udgift som den, hvorom der her er Tale, uden at der i saa Henseende forelaa nogen som helst afgjørende Nødvendighed, kun svarede — jeg er nødt til at nævne det, og jeg er vis paa, at jeg ikke gjør ham Uret, saameget mindre som jeg i visse Maader modtog hans Erklæring med stor og udeelt Tilfredshed —, at man maatte handle i Conseqvents af Hærloven, og at, naar vi havde sagt a, maatte vi ogsaa sige b, naar vi havde givet et vist Vaaben til Beer, saa maatte vi give et lignende Vaaben til Boul. Dette er lutter Ting, som jeg underskriver, men, da den ærede Finansminister blev gjort opmærksom paa, at, hvad vi ønskede at faae at vide af ham, var ikke, hvorfor han havde givet sit Samtykke til de store extraordinære Forbringinger, som ere fremkomne efter den Tid, da han gav sit Samtykke til nærværende Lovforslags Forelæggelse — hvilke vel meget snart ville komme til os, og med Hensyn til hvilke jeg nu kun skal bemærke, at det jo ikke kan falde Nogen ind, førend han har seet dem, ubetinget at love sit Samtykke dertil, idet det dog var muligt, at de vare af den Art, at der kunde finde en Reduction i dem Sted —, men at det, man spurgte ham om, var hvorvidt den finansielle Stilling gjorde det tilraadeligt at gaae ind paa de foreslaaede Jernbaner, — saa svarede han kun atter med Hærlovens Conseqventer, og, da man gjentagende spurgte ham om Jernbanerne, saa kom han endeligt kun med den samme gamle Historie om, at det er godt for den indre Udvikling, jo mere Communicationsvæsenet udvides. Den ærede Finansminister bad os slutteligt — og han accentuerede dette saa stærkt som vel muligt — at lægge os paa Hjerte, at dette Lovforslag ikke var et Forslag til en Bevillingslov, og at han ikke vilde an-

see sig for berettiget til derefter at udbetale en eneste Stilling, saalænge den ikke var opført paa selve Finansloven. Det er altsaa navnlig heri, at vi skulle søge vor Beroligelse. Jeg skal nu heller ikke nægte, at de, der see med Engstlighed paa nærværende Lovforslag, ogsaa vilde kunne finde sig meget beroligede, hvis det ikke sagde Andet, end at, dersom en tilkommende Rigsdag bevilgede Penge til de deri omtalte Foretagender, saa skulde de udføres, men ellers ikke. Vi behøve imidlertid virkelig ikke i denne Session at vedtage, at, dersom en kommende Rigsdag bevilger Penge til visse Dier med, saa skulle de fremmes ved Hjælp af disse Penge, thi det følger af sig selv. Der staaer imidlertid ogsaa i Motiverne til Lovforslaget, at det, at Sagen allerede nu er kommen frem, udenat der er optagen nogen Bevilling i det foreliggende Finanslovsforslag, hidrører fra, at man har ønsket at have tilstrækkelig Tid til, førend Bevillingen til Anlægget gives, at søge Overenskomst sluttet paa saa gunstige Vilkaar som muligt, og jeg kan nu derfor ikke see rettere, end at der her foreligger en flagrant Modsigelse mellem Indenrigsministeren og Finansministeren, en Modsigelse, som absolut maa klares, naar vi ville handle som alvorlige Mænd om saa alvorlige Ting. Indenrigsministeren gaaer jo nemlig altsaa ud fra den Forudsætning — og jeg skjønner ikke Andet, end at den efter Lovforslagets Ordlyd maa være berettiget —, at han, saasnart dette Forslag er vedtaget og har faaet Hans Majestæts Allerhøjeste Stadfæstelse, vil være berettiget til at slutte Contract om de paagjældende Liniers Udførelse. Men nu vil jeg dog spørge Enhver, hvad Trøst der saa er i, at selve Udbetalingen af det omcontraherede Beløb ikke kan finde Sted, førend Beløbet er opført paa Finansloven, thi denne Bevilling vil jo saa ikke sige Andet, end at de med Rigsdagens og Kongens Samtykke afsluttede Contracter skulle opfyldes. At disse Summer i saa Fald skulle udbetales og føres til Udgift, er en ligefrem legal Selvfølge, og dertil maa Finansministeren staffe Udvei. Hvis det er Meningen, at Indenrigsministeren, naar dette Forslag er blevet til Lov, kan afslutte Contract og derved binde Staten, altsaa haade Kongen, Finansministeren og Rigsda-